

РАЙНЕР МАРИЯ РИЛКЕ

ЧАШАТА С РОЗИТЕ

Превод от немски: Стоян Бакърджиев, 1979

chitanka.info

Ти си видял на пътя две момчета
как се преплитат в гневен възел, който
се мята от омраза под земята,
като животно под рояк пчели;
ти си видял актьори и лъжци,
върхлитащи се яростни коне,
с оголващи се ядно зъби, сякаш
ще лъснат черепите през гърлата.

Ти можеш да забравиш за това:
пред себе си ти виждаш чаша с рози,
незабравима и до края пълна
със жизненост, наклонява се нежно
към всички нас, но без да се отдава...
и тя живее, за да бъде наша.

Безмълвно битие, цъфтеж безкраен,
потребност от простор, но не в пространство,
което от нещата е стеснено,
почти неочертано, незаето
и звучно вътрешно, и странно нежно,
и осветило себе си докрай:
нима познаваме подобно нещо?

А също тъй дали възниква чувство,
когато две листенца се докоснат?
Виж как едно като клепац се вдига,
под него други спят като слепени
клепачи, сякаш десеторно спящи^[1],
за да притулят вътрешния поглед.

През всичките листенца светлината
ще трябва да премине — от небето
прецеждат всяка капка мрак, в чиито
отблясъци обърканата китка

на тичинките пламва и се вдига.

Движението в розите погледай!

Виж — всеки жест едва се отклонява
и е почти невидим, но лъчът му
се разпростира в цялата вселена.

Виж бялата — изправена блажено,
с големи и разтворени листенца
като Венера в сребърната мида.
Виж — руменеещата е смутена
и към безчувствената се накланя,
а тази се отдръпва и затваря
дълбоко в себе си, стои студена
сред цъфналите, снели вече всичко.
Това, което снемат, ни изглежда
като крило, товар или наметка,
и маска може би според това
Как го захвърлят: като пред любима.

Какво не са: виж жълтата, онази
която е разтворена, не е ли
обвивката на плод, а жълтината
е негов кървавооранжесок.
А тази може ли да разцъфти,
щом нежната ѝ розовост без име
е с възгорчив оттенък на лилаво?
Батистената — тя не е ли дреха,
която още пази онзи топъл
и тънък дъх на ризата, свалена
край горско езеро през ранна утрин?
Виж тази — сякаш от опалов фарфор,
като китайска чашка, много крехка
и пълна с малки, светли пеперуди —
онази себе си сама съдържа.

*Със себе си не са ли пълни всички,
щом означава: този външен свят
и тази пролет, този дъжд и вятър,
и чувство за вина, и безпокойство,
и мрак над вечерна земя, и орис,
и бяг на облаци преобразени
от силата неясна на звездите,
да се превърне в снопче Съкровеност.*

А тя искри в разтворените рози.
1907

[1] *Клепачи, сякаш десеторно спящи* — Розата у Рилке е дълбок символ на безмълвно битие и безкраен цъфтеж. Надгробната плоча на поета в двора на църквата в Рарон носи надпис, определен от самия него: „Роза, о чисто противоречие, радост ничий сън да не бъдеш под толкова много клепачи.“ ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.